

הסיפור הסנסציוני

ביתר של הבוהימה

הגיע לשיאו הדרמטי

שלוש שעות לפני שניכנסתי לבית החולים ליולדות, חטפתי סטירות בפרצוף מאריס סאן — כשאני יושבת ובוכה במכונית שלו.

האם נכון ששכבת עם גדעון זינגר? שאל וסטר. האם נכון ששכבת עם שייקה בן-פורת? עם חיים לוי? עם מיקי פלד? מוטקה בוסתן? זבדה לוי? רן אליהו? ובין שמו של השחקן לשמו של העיתונאי — סטירה. בין שמו של שייקה לזה של בעל-לג' — סטירה. בין שמו של לוי לשמות השחקנים והמלחים — עוד סטירות. וכל ההאשמות — הן פרי דמיון מטורף. תניח לוי! התייפחתי. אל תחקור אותי. גימאסו עלי השאלות והבדיחות הפרטיות שלך. אני מוותרת עליך, על השם שלך לילד, אני לא רוצה ממך שום דבר! הנח לי לחיות. עזוב אותי. לעזאזל! התחננתי. ואז פתחתי את הדלת וברחתי. הלכתי לבית של דבורה לוי, אשתו של הזמר זבדה לוי. אשתו, שהיא ידידה טובה שלי, ניחמה אותי כששמעתי שאריס סיפר ששכבת עם בעלה. אל תשימי לב לשטויות כאלה! אמרה לי.

זה היה בארבע, ביום שני האחרון. זו פיתאום הרגשתי שמשו לא בסדר. אבל לא יכולנו לעשות כלום, לבד. חיכינו י"ז בוכה יבוא.

הוא בא בשבע — ואז לקחו אותי שניהם לבית-החולים. קודם עוד הספקנו לסדר את בתי פאני, בת השלוש וחצי, אצל חמתי-לשעבר, אמו של ניסים עזיקרי.

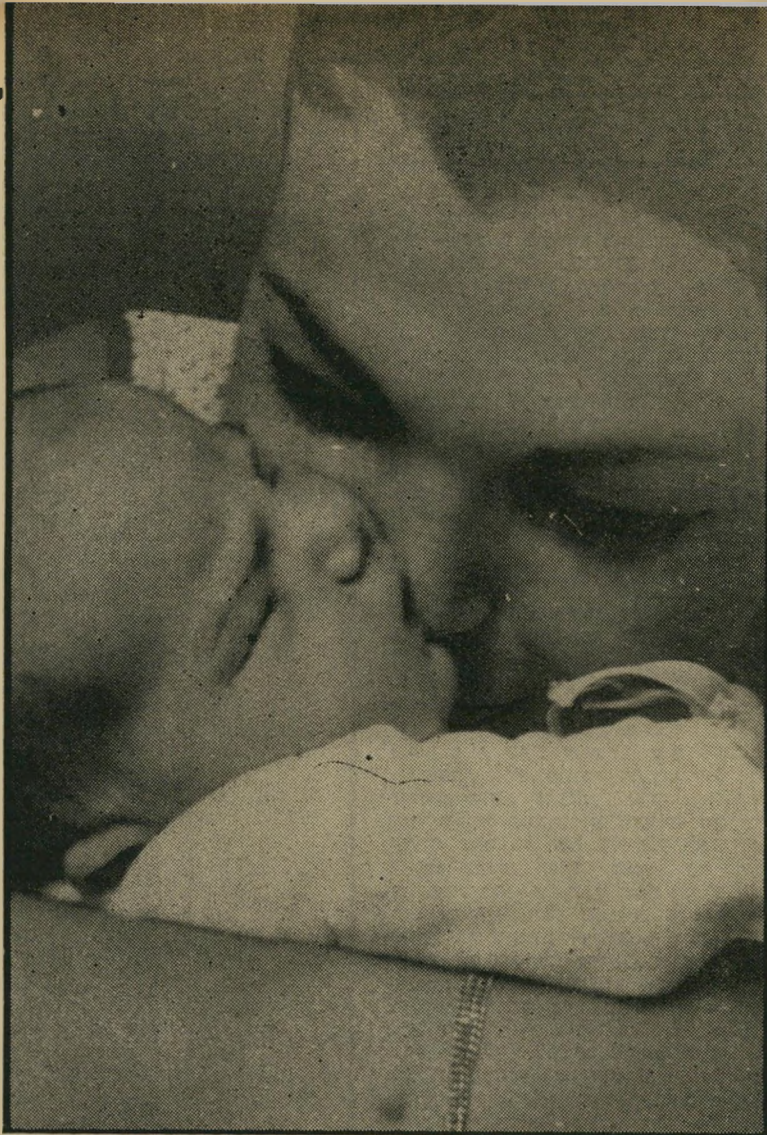
★ ★ ★

„הולכת ללדת ממזר!“

בבית-החולים הציצו לי חדר לחדר. אבל פחותי מדפסיה. לא רציתי להירא לבדי. ידעתי שאף אחד לא יהיה לידי. הוכנסתי לאולם שם שכבו עשר נשים מכל הגילים.

לידי, למשל, היתה אשה די מבוגרת שכבר עברה את הלידה. היא בכתה כל הזמן — כי ילדה בת, בפעם הרביעית, והבעל לא בא לבקר אותה בגלל זה. אני עומדת ללדת ממזר ואני לא בוכה, אף-על-פי שאני לבד, אמרתי לה. ואת אשת-איש — ובוכה?

לחור-הלידה נלקחתי, כשאני האשה היחידה שהוכנסה לבית-החולים ממש ערב

בערב יום-הכיפורים, שעה שהחזן בכל בית-כנסת בישראל התחיל קורא את „כל נדרי“, נשמעה צריחתו של רך נולה, בבית-החולים ליולדות שבקריה כתליאביב. היה זה קולה הבכיני של בתה השנייה של הזמרת עליזה עזיקרי, ושל הזמר אריס סאן — הנשוי לאשה אחרת. משך תשעת חודשי הריונה עמדה עליזה עזיקרי בעוז וכימעט בנבונה תחת לחץ כפול: פבליה-הריונה, כשאין גבר ואב לילדה ניצב לידה — ולחצו של אריס סאן, שניסה להכחיש בכל האמצעים האפשריים והבלתי-אפשריים את עצם הריונה של עליזה, ואת היותה הרה ממנו. שעות ספורות אחרי הלידה קראה הזמרת העצובה והי שמתה כאחת את רחל המרחלת לבית-החולים, גוללה בפניה את כל סיפורה — המהווה מיסמך אנושי וכתבי-אישום נגד חייה-בוהימה.

מאת עליזה עזיקרי

האכיל לכמה עיתונאים. אבל משום-ה התבטל לא היה מבושל מספיק ואיש לא התייחס לזה ברצינות. אז באו ההשמצות על זה שאני גימפומא-נית, אני, שבצלי הראשון טען שאני אנטי-סכס! בחי היו לי רק שני גברים: ניסים ואריס.

★ ★ ★

אריס נתן כסף

אני מוכרחה להודות שלמרות כל התקפות האלה אריס לא פסק לבקר אצלי.

נכון שהייתי חוטפת פה ושם אינו סטיר. אבל מיד לאחר-מכן בא תמיד וידוי שהוא אוהב אותי יותר מכל דבר בעולם. עבדתי עד שבועיים לפני הלידה, וההופעה האחרונה שלי, בפתח-תקוה, בוטלה יום לפני שניכנסתי לבית-החולים ממש.

זה לא מנע מאריס לתת לי כל שבוע מאה או מאה וחמישים לירות, בשבילי ובשביל פאני.

אבל היו גם אחרים שהיו בסדר. ועוד הרבה יותר. דווקא האנשים הקטנים: אני עמדת ללדת ילד שמחוץ לחברה, אבל הי ירקו, בעל-המכולת, השכנים — היו בין הראשונים שבאו לבקר אותי, אחרי הלידה.

היתה לי גם בייבי-סיטר דתיה, אדוקה נורא. קוראים לה עשירה יצחקי והיא אפילו שמה מטפחת על הראש. כשניכנסתי להריון הייתי בטוחה שהיא תעזוב אותי ואת פאני.

אבל עשירה אמרה לי: „לכל דבר יש סיבות. אלוהים אוהב את כולם והוא אל רחום וחנן. ואם טעית — תוכלי תמיד לחזור בתשובה.“

אני לא יודעת למה, אבל דברים כאלה תמיד עוררו בי דמעות.

בכלל, נידמה לי שבצעם הלידה של בתי בערב יום-הכיפורים יש בזה אינו כפרה שכונת. זה עושה אותי לצדיקה.

★ ★ ★

אמרו ששכבתי עם כולם

למרות יחסו הטוב של אריס סאן, בזמן-הריוני, השתנה הכל שבוע לפני הלידה — כשמארכו חזר מאפריקה, בערב ראש-השנה.

כשישבנו במכונית, שלוש שעות לפני בית-החולים, אמר לי אריס שמארכו שמע וחקר וידע כביכול שאני שכבתי עם כל הגברים הללו. הוא הזכיר כימעט כל מי שבא בסביבה שלי, וכל מי שהיו לי קשרי עבודה איתו: שחקנים, מלחים, אמרגנים. כמה שזה מגוחך! רק אלוהים ישלם להם בשביל עליזה שפלה כזאת עלי.

אמרתי לאריס: „אתה מנסה להשקיע את המצפון שלך! בעזרת עלילות וסיפורים

„שישיצו-אני-אברה!“

על אחת שאפילו לא יכולה להתגונן!“ אני חושבת שהוא עשה את זה רק משום שפתח ולא רצה לעמוד לצדי, ברגעים הקשים. כל הזמן הוא ביקש שלא אשמיך אותו, שלא אדבר עליו, שהעניין יושטש ולא יוכירו אותו יותר מדי. „אני מבקש שלא תלכדי אותי!“ אמר לפני הסוף.

★ ★ ★

בת דדא אב

אימנם, כשילדתי את הבת ובאו לשאול לשמו של האב, דרשתי שימתחו קו וטענתי: „אין לה אבא!“

אני כל-כך מאושרת שזה לא בן. אני לא הייתי יכולה לעמוד בברית לבדי, אינו בוש זה היה גורם לי!

ועכשיו אני נשבעת בחי הילדה שלי שהוא לא יזכה לראות אותה או לשמוע עליה. אני מתכוננת לחזור ולהופיע מאכסי-מוס בעוד שבוע. אני יודעת שזה יהיה קל, לחיות לבדי עם שתי ילדות. אבל אצטרך להחזיק מעמד.

ואני מקווה שהסבל של החיים שלי נגמר בזה. היתה לי הכשרה טובה למה שעוד יבוא, כשהייתי יתומה ואילמת.

אני מחושלת. אוכל להחזיק מעמד — גם עם בת נוספת ללא אבא.

לחפש שם: מעולם לא יזכה אריס לראות לא את הבת ולא אותי. זה נגמר. לעולם לא אוכל לשכוח מה שהוא עשה לי בזמן ההריון הזה.

★ ★ ★

הידידים שזו הפיתה

בעיקר — בשבוע האחרון שלפני הלידה.

בהתחלה, כשנודע לו שאני בהריון, הוא היה זה שטען שלא כדאי שאני אחתר על הילדה. הוא הבטיח לשאת אותי לאשה לאחר שיתגרש.

ומאוחר יותר, כשכל הידידים שלו התחילו להסית אותו נגדי — היה כבר מאוחר מדי. כבר אי-אפשר היה לעשות הפלה.

ואז הפך מארכו לורגמן, האמרגן של אריס, לאיש שלקח לעצמו תפקיד: לטשטש את הרומאן שבין אריס לבניי, לדאוג ש'אריס יקבל רק את הפירסום שהוא רוצה בו.

בשלב הראשון התחילו להופיע סיפורים על רומאנים שלו עם כל מיני בחורות. אחר-כך היינו צוחקים נורא. אריס ואני, כשהוא היה מבקר אותי. כל פעם.

שלב שני — מארכו התחיל להפיץ שאני לסבית. את הסיפור הזה ניסו שניהם ל-

לעומתו, עזיקרי היה תמיד סמל הטוב. טיפוס תועה, מלא פיוט ושירה. הצרה היא שאני רק אשה. שאני הפכתי לאשה עם כל החלק הרע והמלוכלך שבנה.

אני מין חוזה שיצאה מגן-עזן וטעמה את התפוח. לכן, כמה שחבל לי! לו יכולתי רק לחזור לעזיקרי!

אבל אני חושבת שעכשיו כבר מאוחר. מה שכטוח הוא, שאני לא רוצה להכיר יותר את אריס סאן. אם הוא יבוא לכאן, הוא יחטוף ממני יריקה או סטירת-לחי.

אני שונאת אותו שינאת-מוות. הוא לא יזכה לראות את הילדה. זאת בתי שלי — ואני מספיק חזקה, אני מקווה, להחזיק אותה וגם את הבת השנייה שלי. בלי שום טובות מאף אחד.

כשהכחשתי את ההריון, בזמנו, עשיתי את זה הרבה מתוך רחמים לאשתו. כי רק אני יודעת כמה שהיא סובלת.

וכשכבר שכבתי בבית-החולים, ביום ה' שני, התקבל טלפון. אני חושבת שזה היה אריס סאן. קול שאל אותי: „האם אפשר לדבר עם עליזה עזיקרי?“ טענתי שהיא לא

התקבלה בבית-החולים — וסגרתי. מאוחר יותר הגיעה השכנה שלי, לבנה חכים. היא סיפרה לי שהוא מסתובב יום יום מתחת לבית שלי. אבל אין לו מה

יום-הכיפורים. ובשעה חמש ושלושים, כשב-בית-הכנסת התחילו להתפלל — נולדה בתי. גוה נהדרת. יפהפיה. שוקלת ארבעה קילו ו-600 גרם. עוד לא החלטתי איך לקרוא לה: או כפי, על שם „כפרה“, או סאני — כזו שזה יתחזק עם השם של בתי הגדולה.

★ ★ ★

ניסים ביקר ראשון

למחרת הלידה היה האדם הראשון שביקר אותי — בעלי לשעבר, ניסים. הוא בא כשהוא עמוס פרחים, בומבונות יירות, וכשומעו בעיניו. „העיקר שזה עבר“, אמר לי. „העיקר שהילדה בריאה. אני תמיד אהיה לידך, כשתצטרכי אותי. ו-אם את רוצה — את יכולה לקחת את שמי בשביל הלידה.“

עכשיו, כשאני רואה איך שניסים נוהג, הבנתי שהאלוהים שילם לי — כי עזבתי את כל הטוב שבעולם כדי לרדת למצב בו אשכב פה, עם ממורה בידיים. אני מצטערת שנתתי את כל היושר שהיה לי לאדם כמו אריס סאן.

אני מבינה את אשתו וכל בחורה ש'נופלת ברשתו. אני הכרתי את אריס: הוא נוראי. הוא היה מכה אותי — ומצד שני אומר לי שהוא אוהב אותי.